

Crònica 18: L' Austràlia dels backpackers.

Vuit hores creuant el cel, barallant-nos per enganxar el nas als vidres. Ens han engolit. Núvols de tempesta que s'inflen recargolats, llamps que il·luminen el budellam d'un ésser fantasmagòric i nosaltres ben acotxats gaudint d'aquest espectacle meravellosament aterrant. Sembla que tothom ha quedat xuclat per les pantalles de televisió, fins i tot aquells que viatjaven amb mascareta s'han rendit a l'alè compartit.

Aterrissem a l'hemisferi sud, són les nou del matí i tot es belluga. A casa acaben d'agafar el son, però encara no ens hem fet a aquesta mena de pensaments.

Internet gratuït, telèfons per trobar allotjament, jovent que s'escarrassa a recitar les virtuts de la ciutat. I nosaltres, bonament afalagats amb aquesta rebuda i encallats al racó del viatger. Carreguem plànols i revistes sense cap ànsia de sortir, com si endarreríssim la primera topada, aprenent a corre cuita els secrets d'aquest retall de planeta.

Creuem la vitrina, l'aire és glaçat, feia mesos que no sentíem el fred, fa olor de tardor i ens recorda a casa. No podem apartar els ulls del cel, és immens, és fascinant, sembla que estigui molt més a prop de la terra, miris on miris hi ha cel i tot agafa un color groc rovellat. Hi ha tanta claror que ens fan ganyotes els ulls, quina sensació més plaent, tenir el cel a tocar. Sembla que estiguem enlairats i els núvols s'escolin pels costats. Fa olor de crispetes.

Vuit dòlars i arribem fins a kings Cross. Entrem en un alberg anomenat "El repòs del viatger". Anem un xic perduts, esgarrifats perquè encara pensem amb rupies i hem vist d'escallimpada els preus d'una d'aquestes botigues de barri que venen de tot. Una peça de fruita cent pessetes, un cafè amb llet tres-centes i un bistec sis-centes. Tot el carrer Victòria és ple de dormitoris per motxilleros, *backpackers* que ens anomenen. Entenem que si ens hi estem una colla de dies ens ajusten el preu, unes dotze mil pessetes per cap cada setmana. Ens dolen, i més resignats que convençuts ens encabim en una d'aquestes habitacions de lliteres. Fa olor de papilles i sabó, és agradable. Tot folrat amb moqueta granate, els graons cruixeixen amb les corredisses dels altres llogaters, cops de porta, remor de veus i algú que canta d'amagat. És una petita comuna ben organitzada, arròs, cafè i sucre a dojo, dutxes d'aigua calenta, una màquina de rentar roba que funciona amb monedes, una colla de fumadors glaçats al pati del darrera i la cuina, l'indret més embussat a l'hora de la gana, on tothom hi troba el seu punt just de relació. Els més esquerps entren i surten sense saludar, mengen amb una esgarrapada amorrats al llibre que els manté calentons en el seu recloïment, tips dels rituals de benvinguda s'esmunyeixen absorts en el seus pensaments lluny dels alegrets dels nou arribats que guixen el mapa senyalant-ne casa i buscant coincidències de recorregut, desitjosos de crear un nou clan. En Sam és vingut d'Alemanya, repinta cadires i cornises a canvi de l'estança mentre va fent bossa per volar cap a sud Amèrica. Ell i la seva bicicleta ja han girat un parell de vegades el món, ens cau la baba escoltant com narra les aventures aquest viatger empadernit, nosaltres que ens creiem rodamóns amb aquesta tímida volta de reconeixement...

Feia més de set mesos que no sentíem el fred, se'ns humitegen els forats del nas amb uns regalims de mocs transparents i deixem la boca morta per notar com peten les dents. A sobre de cada llitera hi ha bosses d'aigua calenta

però estem tan rendits que no tenim esma d'omplir-les i ens enlitem de dret colgats de mantes per notar-ne el pes. Enyoràvem els calfreds gustosos de quan t'acabes d'abrigar i el plaer de fregar els peus amb els llençols fins que agafen aquella calor de cos tant bona. Hem hivernat, no sabem si és de dia o de nit, una dormida de més de quinze hores i ara ben refets traurem el cap a fora per veure on som.

Els endolls són de tres punxes, els bitllets semblen del monopoli, els semàfors mai es posen verds i tot és a l'engròs!. Creuem pel bell mig de Sidney, bocabadats per la pau d'aquesta ciutat. Respirarem aire de muntanya sota els llums d'uns gratacels que semblen vinguts de l'espai. Parcs gegantins amb l'herba delicadament retallada i els arbres carregats de llums de Nadal. Tot és a lloc, sembla un decorat perfectament ordenat, amb el punt just de deixalles per poder-ne apreciar la vida. Falta gent o sobre espai, les voreres, els semàfors, tot és immens. Ningú va amb presses. Sentim olor de clor i descobrim que el terra de la plaça Boomerang és de vidre, amaga una piscina i una zona de banys suculents. Tot l'espai és pensat d'una manera pràctica i simple, és una ciutat de disseny feta per gaudir. Gent que seu als bancs, contemplant. Vitriues de despatxos que s'alcen al voltant dels jardins fent ombra a l'aplec de mudats que enforquillen un *fish&chips*. Quioscs, parades de fruita i venedors de flors. Fem una ullada al cel, diríem que no es vol acabar d'enfosquir, unes esclatxes de llum s'escapen per enlluernar l'observatori més alt de l'hemisferi sud, uns tres-cents metres de monòlit daurat que emmiralla de reüll les corbes de l'església anglicana de sant James, com si es delís per eixugar aquest castell de fang tendre que ha quedat enclotat dins la ciutat. Fem drecera pels jardins botànics reials i arribem a circular Quay. Surant a l'aiguabarreig del riu Parramata i el mar de Tasmània reconeixem les formes eròtiques del teatre de l'òpera, cloïsses gegants que s'encavalquen entre elles o veles blanques acabades d'alçar. Guaitant-lo des de sota les escales podríem veure-hi tres rèpliques gegantines del casc de l'armadura d'en Quixot. El pont de Harbour, aquesta monstruositat d'acer que ens fascina perquè no deixa de ser una pila de ferros ben posats. Hi ha ambient de gent de ciutat, caminen escallarits de roba i n'ensumem l'olor de perfum i tabac. El passeig marítim és ple de sombrilles que fan d'estufa, colles d'amics fent la tassa i artistes de carrer que regalen la seva música i els seus moviments. Tot brilla, ondes, transbordadors, escuma i la ciutat que s'aixeca arran d'aigua recolzada sobre una crosta prima d'escorça. Potser es vessarà. Veiem el Luna parc a l'altra banda del riu, la nòria i la cara gegant de pallaso que busca dins l'aigua la rialla d'un parc d'atraccions abandonat. Creuem un mercat d'artesans i les parelles de nuvis que s'esperen per ser retratades sota el pont. The Rocks o el casc antic de la ciutat, és el racó de la vall inundada que el capità Arthur Phillip va escollir per desembarcar-hi el primer carregament de presos britànics. Era el gener de 1787 i mil presoners trepitjaven la terra de la seva condemna, els hi esperava gana, malalties i patiment per no saber llaurar la malesa. Disset anys abans el capità James Cook, a bord de vaixell Endeavour, s'havia apoderat d'aquestes terres en nom de la corona anglesa, batejant-les com l'estat de Nova Gales del Sud. És sabut que els navegants portuguesos coneixien l'existència de la terra *australis* des de feia temps, la gran terra del sud, però n'amagaven les cartes marítimes per mantenir aquest descobriment en secret. Els expoliadors holandesos i els espanyols també hi

van treure el nas però no els hi va fer el pes, van creure que era una terra erma. Van ser els contes populars del pirata William Dampier narrant fantasies del continent desconegut que feren venir salivera als britànics i no van parar de burxar fins que trobaren totes les cartografies custodiades a la colònia espanyola de Manila. Terra *nullis* l'anomenaren, terra buida, ignorant que entraven a casa dels aborígens d'Eora.

Un casc antic maleït, aquí van agonitzar comunitats senceres d'aborígens, els que no van ser caçats van emmalaltir de varicel·la i malària i els que fugien encomanaven els mals als seus germans. El patiment dels presos també està enganxat a les parets d'aquestes roques, divuit anys a pic i pala per atravessar l'Argyle cut, martiritzats pels terratinents que els feien servir de conillets d'índies colonitzant noves valls i escopits pels colons nous que els feia fàstic viure prop dels convictees. Al 1900 tota aquesta barriada va ser enderrocada per aixafar un brot de pesta.

Ara és un barri de tavernes rústiques, portes obertes perquè en surti la música d'un grup d'avis que rememoren els seus èxits enganxats al saxofon i l'harmònica. No corre ni una ànima, són les cinc de la tarda i ja és fosc, mirem encandilats les galeries victorianes del carrers Kings i ens amorrem a l'aparador d'una colla de bars tant moderns que semblen tallers d'art.

Sant George street és el territori dels adolescents, un carrer de cinemes, menjars ràpids i sales plenes de màquines de matar marcians. Veient el defici d'aquests noiets de pentinats estrambòtics aferrats als mànecs de les maquinetes i pagant per resistint el soroll apocalíptic ens adonem que ens hem fet grans. Trobem un tros de Tailàndia, tot és ple de botigues que cuinen *noodles* i ens ha saltat el cor quan hem reconegut l'olor de *massala*, hem entrat de dret al restaurant indi només per recordar-ne la flaire. Arribem a Liverpool street, el barri dels espanyols emigrats i reconeixem un bar de tapes i un casal amb pancartes de balls flamencs. Traiem el cap a la botiga dels pernills salats ben entusiasmats per saludar-ne el dependent. És un home d'Astúries que ja ha perdut l'accent, no ens rep amb la mateixa alegria, diu que només queda la seva botiga i un parell de bars i de seguida se li acaben les paraules. A la cantonada trobem el barri xinès, quincalla, perruqueries i unes botigues que arreglen ungles. Tornant cap a casa veiem fascinats una mena de tren que ens passa per sobre, sembla que vagi penjat de les façanes dels edificis, és el *monorail*. I llegim l'escrit d'un memorial dedicat al coronel Lachlan Macquaire, el pare d'Austràlia. Diu que alliberava els presoners que havien complert condemna i els regalava terres perquè poguessin començar una nova vida com a ciutadans lliures, es preocupava per l'educació dels aborígens i va costejar l'aixecament de Sidney amb els beneficis del rom, escoltant els consells d'arquitecte d'un presoner. Volia construir una ciutat per tothom oblidant les rancúnies i els orígens, però les prèdiques d'igualtat van ofendre als *squatters*, els colons lliures que arribaven d'Anglaterra per poblar les terres, i al 1821 "el bo" va ser retornat i canviat pel senyor Thomas Brisbane, un governador obtús de política segregacionista...

El barri de Kings Cross era el paradís dels bohemis dels anys 50 i el bordell dels soldats americans durant la guerra del Vietnam. Ara és un barri temut, les prostitutes es passegen espitregades amb la cara demacrada i el cos gastat. Vagabunds sense llar que acumulen pertinences i les arrossegueu amunt i avall escridassant als vianants, altres que dormen nit i dia dins les caixes de cartró respectant les marques territorials de la vorera. El més vell

seu a la taula d'una cafeteria, porta els dits carregats d'anells i la cara coberta de tatuatges, neteja les taules a canvi d'un cafè calent cada matí. Botigues de massatges, d'objectes sexuals i els proxenetes beguts que es barallen entre ells. Locals d'estreptease emmarcats amb fluorescents roses i oberts les vint-i-quatre hores. Vidres fumats, vici, carreres de cavalls i tavernes d'apostes. La imatge d'un home rebregat, d'americana esquinçada i butxaques buides que li pengen dels pantalons, surt fent tortes fins que cau desplomat sota les pampallugues del cartell de TAB, apostes del govern. El cotxe gàbia de la policia l'emmordassa, ja l'esperaven, és l'afició de cada vespre, col·leccionar algun personatge del kings Cross. Drogaaddictes de xeringa que rebusquen en el seu cos un racó sense morats i joves que fugen de casa per malviure en estat etílic. Una rotllana de vianants mira com treuen una dona conilla del El Alamein fountain, el maquillatge li ha deformat la cara i xiscla fins que es doblega extenuada. Una veïna anciana s'ha fet un parell de vegades el senyal de la santa creu i recita esverada els desastres del barri, diu que han tancat la biblioteca i ja no passa l'autocar que portava la gent gran a passejar, - tot pels "druguis"- remuga enfurismada fent mofes amb la mateixa ma que s'ha encomanat. Ens ensenya una cartell urbà on hi ha escrit "free alcohol zone", - malmetre's és legal - i marxa deixant anar un reguitzell de paraulotes. Nosaltres hi veiem una convivència pacífica, dos móns que no es toquen. Ens agrada aquest barri, hem descobert una botiga que cuinen un tou de pollastre amb patates per quatre *bucks*, unes quatre-centes pessetes. Internets, supermercats, comerciants xinesos que venen records d'Austràlia a cap preu i l'ambient dels qui viuen perduts, els que beuen per oblidar i els que viatgen per trobar.

Passem la tarda al mercat de cotxes vells que hi ha al final del carrer, un món soterrat a la segona planta d'un aparcament de cotxes. S'obren les portes de l'ascensor i tothom ens mira amb un silenci angoixat. Caminem enmig dels cotxes i les furgonetes, estan etiquetats amb una llista de preus tatxats.

- Són les rebaixes - ens diu un noi de cabells llargs. Ha fet una estesa amb tots els estris de la seva furgoneta, matalàs, fogonet, olles, mapes, llibres i aixeca el porta bultos per mostrar-nos com s'organitza l'espai. Es diu Dani i és d'Holanda, fa tres anys que viatja pel món i només treballa per menjar i divertir-se. Ha recorregut tot Austràlia vivint dins la furgoneta - la casa de tots- l'anomena, acariciant les pintades de la capota. I ara necessita vendre-la per comprar el bitllet cap a les amèriques, allà l'esperen una colla d'amics músics, faquirs i saltimbanquis que volen gravar un documental per ensenyar al món altres maneres de viure. Fa escarafalls de les ofertes ridícules dels oportunistes que compren a preu de ferralla i fan l'agost amb la revenda, si no la ven la regalarà a algú sense sostre que en pugui treure profit.

Les parets són plenes de guixades, oracions per donar gràcies i escrits més psicòtics dels que hi han perdut l'oremus. Els més novells encara no fan cara de fluorescent i s'entretenen jugant a cartes o fent tocs amb la pilota, ensenyen la furgoneta orgullosos explicant amb energia el recorregut terrestre. Els més pessimistes seuen coberts amb una manta, només traient el braç per aguantar la cervesa. Un condol agermanat i una festa de noves coneixences. Fum, beure, rialles i la mofa d'haver de compartir les aventures del viatge a sota terra. Hi ha tota mena de llegendes de furgonetes alades i herois del desert. L'entusiasme amb que tots relaten el seu viatge ens fa

rumiar i un per l'altre ens engresquem imaginant-nos els racons on podríem arribar, conèixer país dalt d'una casa amb potes, viure a la carretera...

Amb una embranzida d'emoció fem números i ens adonem que és la millor manera d'estalviar, viure dins d'una furgoneta, dormir als camps sense fer nosa a ningú, veure món des dels vidres i cuinar-nos els aliments. Un remei per voltar Austràlia sense arruïnar-nos i si la furgoneta aguanta i ens torna sans i estalvis la podrem revendre a bon preu als pròxims viatgers de motxilla. No ens n'adonem i ja parlem com si haguéssim descobert la sopa d'all, com si fos la més bona pensada de la nostres vides. Repassem totes les cartelleres dels albergs enaiguats de furgoneta. Un fogot impulsu ens mana cap al mercat de cotxes vells, reculem decidits a firar-nos, tant decidits que ens comencem a esporuguir, ara les veiem totes menudes. Encabir-nos tres persones dins d'aquestes capsetes pot ser claustrofòbic, sempre haurem d'estar ajupits i si un es mou despertarà als altres. Ens venen tots els mals, es pot convertir en una gàbia i acabarem esgarrapats. Fa molt fred, ara és hivern i haver de cuinar a fora amb el fogonet ens farà ànsia. I avui sembla que les cares dels venedors son més llargues, veiem com frisen uns nois d'alemanya, fan de tot per desempallegar-se del seu cotxe, demà se'ls acaba el visat i han d'abandonar el país i el vehicle. En Dani ja no hi és, demanem per ell i ningú en sap res. Avui hi veiem un ambient més recelós, tothom te moltes presses i se'ls hi acaba la xerrera quan veuen que ens en desdim. Contrariats marxem recriminant-nos la traïció dels dubtes i com per art d'encanteri ensopeguem amb una rulot gegantina, és la Humpty Dumpty, una Toyota Hiace del 1974 que ha voltat fins el roc d'Ulluru, al centre d'Austràlia, amb els darrers propietaris, en Domenico i en Daniele d'Itàlia i la Jolene d'Holanda. És una mena d'autocaravana rosa i blava, com el carrito d'un gelater. Armaris de colors, un llit gegant, pica, nevera, sofàs i taula, és com una llar. Ens expliquen que està matriculada a Western Austràlia, l'estat més benèvol alhora d'allargar el permís de circulació. Nosaltres no hi entenem ben res però ens fa bona espina. Saben tots els trucs per engegar el gas de la nevera i posar la benzina sense que el dipòsit l'escupi. Tres-centes setanta mil pessetes i ja som dins.

Un parell d'encallades al mig de Sidney, unes quantes botzinades, una senyal masegada i sembla que ja li coneixem les mides. Sortim gloriosos per la Parramata road, direcció a les muntanyes Blaves. Posseïts d'una emoció que ens fa pensar que tothom ens mira, cares d'admiració, rialles, gent que ens saluda. Només saltar del vehicle per repostar benzina, aigua i gas, se'ns apropa un motorista, ens somriu des de l'escletxa del casc i ens dona un copet a l'espatlla remugant una broma que no fa gràcia, - benaventurats- ens anomena. Ho hem entès tot quan ens hem vist emmirallats a la vitrina d'un aparador, semblen un acudit.

Som tant lluny de casa que si anem més enllà ja tornem.

El reportatge: La compra d'un vehicle.

Austràlia té tants racons per descobrir i tants quilòmetres per recórrer que res no és més recomanable que voltar-la amb un vehicle propi. I com que es tracta d'un país amb molta cultura d'auto caravana, comprar-se'n un no té gaires secrets.

Si s'opta per aquesta opció, lo ideal és comprar el vehicle durant la temporada d'hivern (maig - juny). És l'estació de l'any en que la gent no s'anima tant a viatjar degut al fred, per lo que no hi haurà gaire gent comprant i si molta venent (la llei de l'oferta i la demanda aquí és igual que en qualsevol altre mercat). Per si això fos poc, hi ha gent intentant vendre el seu vehicle a un preu ridícul desesperada perquè el seu avió que els ha de portar a casa surt al cap de poques hores, per lo que és possible trobar una bona furgoneta que fa temps està aparcada al mercat molt més barata que un cotxe atrotinat que acaba d'arribar i que encara té uns dies per provar de vendre'l a un bon preu.

Per començar amb bon peu, com sempre que es vol comprar un producte, lo ideal és comparar al màxim tots els vehicles possibles. Per això lo únic que s'ha de fer és mirar als taulells dels backpackers, taulells plens d'anuncis de tota mena, ja sigui de feina o de venta d'automòbils. Al mateix temps, es pot anar a un dels mercats especialitzats en venta-compra de vehicles, com pot ser el que està situat ben bé al darrera de la comissaria de policia del carrer Kings Cross, anomenat Kings Cross Car Market, on hi ha aparcats vehicles de tota mena: cotxes, furgonetes, tot terrenys 4x4, caravanes i fins i tot motos.

Els vehicles que posseeixin el paper rosa (El "pink slip") seran vehicles que es troben en perfectes condicions. D'altra banda, els que tinguin el paper blanc ("White slip"), significarà que el seu estat no és òptim. En ell podrem llegir les parts del automòbil que no estan en bones condicions, com poden ser els pneumàtics, el carburador, etc. Per aquest motiu és millor comprar-se'n un amb el paper rosa. No obstant, el fet de comprar-se'n un amb el paper blanc no significarà que el vehicle no hagi d'aguantar el viatge.

Un cop s'ha decidit pel vehicle que es vol comprar, s'ha de mirar el temps que durarà l'assegurança o registre, anomenat REGO. Segons la duració del viatge que es tingui planejat fer, s'haurà de renovar o no. Al mateix temps ens haurem de fixar en quin dels sis estats està matriculat el vehicle. Depenent de l'estat en el que estigui matriculat el vehicle, per obtenir un nou REGO haurem de seguir unes instruccions i pagar uns preus concrets (cada estat té les seves normes i preus). Per exemple, si el vehicle està matriculat al estat de Nova Gales del Sud (New South Wales), comprar un nou REGO de sis mesos de duració costarà uns 700 dòlars (uns 440 Euros), i s'haurà de passar una revisió mecànica a fons fins que el cotxe quedi en un perfecte estat. Si, per exemple, els pneumàtics estiguessin gastats, per aconseguir el nou REGO s'haurien de canviar. Dels sis estats, el que ofereix més facilitats i menys despeses és el de l'Oest d' Austràlia (Western Austràlia). Si l'automòbil és d'aquest estat, per obtenir el nou REGO només caldrà una trucada de telèfon i demanar els nous papers. Tot seguit s'haurà d'anar a una oficina de Correu (Post Office), i fer una transferència de només 209 Dòlars (uns 140 Euros) per enviar-la a la oficina situada a l'Oest d' Austràlia. Després d'això no caldrà realitzar cap inspecció tècnica al vehicle. Tan si es tracta d'un cotxe immaculat com d'un que està fet nyap, els nous papers es rebran al cap de pocs dies. Així de fàcil.

Després d'acordar el preu amb els propietaris (regatejar el preu està a l'ordre del dia) es paga la quantitat acordada. I si el vehicle s'ha comprat al Kings Cross Car Market, tot seguit s'ha d'anar a l'oficina a fer l'intercanvi dels papers. Allà es facilita un paper on hi ha escrit els passos a seguir, que

literalment són els següents (aquesta és una còpia de les instruccions a seguir en cas de que el vehicle estigui registrat a l'estat de l'Oest d' Austràlia):

INSTRUCCIONS PER LA TRANSFERÈNCIA I REGISTRE PER L'ESTAT DE L'OEST D'AUSTRÀLIA:

1. *Necessites fotocopiar:*
 - a- *La pàgina del teu passaport on es mostra el teu nom i fotografia.*
 - b- *La teva llicència de conduir internacional o bé la llicència nacional en cas de que no tinguis la llicència internacional.*
 - c- *Els papers de registre del cotxe.*
 - d- *La còpia de compra (el paper rosa) del formulari de transferència del vehicle.*

2. *Portar els originals i fotocòpies del teu passaport i llicència a una comissaria o bé a una farmàcia i que un oficial de policia o un farmacèutic registrat que certifiqui que les còpies són còpies dels originals. Llavors hauran d'escriure en les fotocòpies les següents paraules: "Jo (nom de la persona que el firmi) certifico que aquesta és una còpia autèntica de l'original". I llavors certificar-ho amb el segell de la comissaria o de la farmàcia marcant-la en la fotocòpia i que signi el seu nom al costat del segell.*

3. *Anar a l'oficina de correus i obtenir una transferència per la quantitat de ---- Dòlars, que és la quantitat que s'ha de pagar per la transferència.*

4. *Escriure una carta explicant que tu ets un viatjant de l'estranger i que no tens una adreça fixa a Austràlia, però que pots rebre correu a l'adreça que indiques (la del Kings Cross Car Market).*

5. *Enviar la carta, els papers originals del formulari del registre, i el formulari de transferència juntament amb les fotocòpies certificades del teu passaport i llicència i el comprovant de la transferència a la següent adreça: TRANSPORT. GPO BOX 1290, PERTH 6844 W.A. i automàticament t'enviaran el nou registre en un parell de setmanes a l'adreça postal que has escrit en el formulari de transferència (la del Kings Cross Car Market).*

6. *Queda't les fotocòpies del registre i formularis de transferència que proven que tu ets el propietari.*

Renovació del registre: *Si necessites renovar el registre truca al 08 9216 8000, comunica quin és el número de la matrícula del cotxe i et diran quan costa renovar-lo per 6 o 12 mesos. Envia'ls la transferència, una fotocòpia dels papers del registre i una carta a l'adreça que hi ha indicada al paràgraf número 5 de la part superior demanant una extensió del registre per 6/12 mesos més. Assegura't que els dones l'adreça postal que acabaràs visitant en 2 setmanes.*

Tal i com indiquen les instruccions, el propietari del vehicle haurà de portar al damunt les fotocòpies amb el segell de la policia que certifiquen que el registre s'està tramitant al seu nom. Mentrestant els originals s'acabaran rebent a la direcció que el propietari haurà triat, que acostuma a ser la del Kings Cross Car Market, lloc que acabarà visitant el dia que finalitzi el viatge per revendre el vehicle a un nou propietari.

I ja està. Al cap només d'unes hores d'haver pagat als antics propietaris i de preparar tota la paperassa, un ja pot asseure's al volant del seu nou vehicle i començar la ruta que hagi triat recórrer. Com ens va dir el propietari de l'hostal en el que hem estat dormint, a partir d'aquí un ja té la mateixa llibertat que la d'un ocell.

Consells i curiositats:

Comunicar-se és fàcil. I a Austràlia, a més, barat. Es tracta d'un país que "gaudeix" d'una forta competència en quant a empreses de comunicació. Tant, que una trucada a casa pot resultar tant barata com el que costa un xiclet. O fins i tot més. Parlar amb la família o amics pot arribar a costar només mig cèntim d'Euro per minut. Per tant recomanem que una de les primeres coses a fer al arribar al país sigui anar a qualsevol botiga a comprar una tarja telefònica. Amb els 10 Dòlars (6 Euros) que costa podreu descriure totes les vostres sensacions als de casa durant hores i hores.

Coordinació tècnica: Xavier Mas Planella

Redactat de la crònica: Olga Tenas Marquet

Reportatge i consell i curiositat: Albert Soler Casas

Fotografia i peus de foto: Francesc Xavier Bonada Tenas

Traducció al castellà: